

EL MAL PRESENTIMENT

Aquell matí vaig llevar-me amb un mal presentiment que em burxava el cor. Sense saber per què em trobava neguitós i malhumorat. No podia atribuir-ho al temps, perquè quan vaig obrir els finestrons el sol entrà joïós dins la cambra i les flors dels testos s'esbatanaven en un esclat de colors. A l'altra banda del carrer, per un balcó mig obert, podia veure una de les veïnes completament nua que feia gimnàs. (Eren naturistes, els d'aquell pis).

Les noves que m'arribaren pel radio i pel diari, mentre prenia el des-
dejni, no eren alarmants ni insòlites. Seguien bombardejant Quemoi els comunis-
tes; a Buenos Aires encara bullia tot com una olla de cols; a Espanya en Franco
continuava empresonant catalanistes i franc-masons; Els EE.UU. enviaven cohetes
a la lluna, pero no n'arribava cap. Tot era normal com cada dia. Així, doncs,
per molt que m'esforçava no podia trobar res que pogués justificar el meu estat
anímic.

En vaig posar una corbata ben llampant per tal de dissimular una mica
l'aspecte greu del meu rostre; vaig raspallar curosament l'americana i vaig fi-
car-me un clavell al trau. Malgrat tot aqueix artifici vaig adonar-me, quan
vaig saludar la portera, que no aconseguiria enganyar ningú.

- Que no es troba bé, senyor Martí? -em digué després de desitjar-me

bon dia- Alegri's, home, que no veu quin dia més bonic que fa.

Vaig restar sense saber que dir per un moment, fins que fent una esforç
em va sortir un esprimatxat "sí, senyora", i vaig sortir al carrer.

L'escombriaire, amb el cabaç ple de detritus damunt del cap, s'enfilava
en un radi de la roda del carro verd i amb destresa d'equilibrista abocà les
escombraries per un dels forats del cobert. En acabar, va deixar caure el cabaç
i ell féu un salt, pero encara no va haver tocat de peus a terra que va llençar
un crit que em penetrà les orelles junt amb el cruixir macabre de l'os d'una
cama. Aquest fou el primer mal auguri. Veure com un escombriaire es trenca una

cama és d'una malastrugança extraordinària. Des d'aquell moment vaig saber segur que el meu pressentiment i el meu neguit eren justificats. Ara, era infalible que quelcom greu succeiria. Tot de gent s'agombolà al redós de l'escombriaire accidentat. Jo vaig fer via en direcció oposada.

Quan vaig arribar a la cantonada gairebé em fumo de nassos amb una noia que en aquell precís moment tombava. Aquest fou el segon mal auguri. La noia duia un vestit verd, el qual se li arrapava a un cos que semblava haver estat expremut de dalt a baix fins els malucs, on la carn s'havia amuntegat i exagerava l'amplària de les cuixes. Mentre la guaitava gronxar els palpissos gegantins vaig pensar que faria bé de tornar-me'n a casa. No obstant vaig continuar el meu camí.

De sobte un grup de vaillets que anava a escola va fer rotlle al meu entorn i la mainada es va posar a tirar-me llurs baldufes als peus. Ja em teniu fent salts com en Nijinski per tal d'evitar que aquells paraigües de boix em foradessin algun ull de poll. Tot seguit, vaig arrencar a córrer perseguit pels esgarips riallers de la quitxalla i no vaig parar fins que el cor em digué *prot!*

Mentre procurava controlar la respiració i em massatjava el costat esquerre, on sentia una mena de flatositat, vaig posar-me a passar revista als esdeveniments que en pocs minuts s'havien succeït intermitents i vaig tractar d'endevinar quina una me'n tenia de reservada el destí. Sense reeixir en el meu propòsit d'endeví, vaig arribar al pas a nivell. Em sentia el rostre congestionat i tenia varies estrelletes penjades davant dels ulls. Sentia els batecs del cor com si fossin cops de puny a dintre el pit. Aprofitant que la campana anunciava la proximitat d'un tren em recol·sí en una pilar del pas de vianants i vaig reposar una estona. No va trigar gaire a apareixer el nas d'una maquina esbufegant i escupint fum per tota arreu. Però no se si fou a causa de la mava excitació, em va semblar que aquell tren era una mica immaterial, com si els vagons fossin una mica transparents. Mai no podré saber si aquell tren era real o bé un miratge.

El cas és que quan va haver passat vaig experimentar un desencís molt gran per no ésser un passatger d'aquell comboi. El dring de la campana d'atenció es

cama és d'una malastrugança extraordinària. Des d'aquell moment vaig saber segur que el meu pressentiment i el meu neguit eren justificats. Ara, era infalible que quelcom greu succeiria. Tot de gent s'agombolà al redós de l'escombriaire accidentat. Jo vaig fer via en direcció oposada.

Quan vaig arribar a la cantonada gairebé em fumo de nassos amb una noia que en aquell precís moment tombava. Aquest fou el segon mal auguri. La noia duia un vestit verd, el qual se li arrapava a un cos que semblava haver estat expremut de dalt a baix fins els malucs, on la carn s'havia amuntegat i exagerava l'amplària de les cuixes. Mentre la guaitava gronxar els palpissos gegantins vaig pensar que faria bé de tornar-me'n a casa. No obstant vaig continuar el meu camí.

De sobte un grup de vaillets que anava a escola va fer rotlle al meu entorn i la mainada es va posar a tirar-me llurs baldufes als peus. Ja em teniu fent salts com en Nijinski per tal d'evitar que aquells paraigües de boix em foradessin algun ull de poll. Tot seguit, vaig arrencar a córrer perseguit pels esgarips riallers de la quitxalla i no vaig parar fins que el cor em digué *prott*.

Mentre procurava controlar la respiració i em massatjava el costat esquerre, on sentia una mena de flatositat, vaig posar-me a passar revista als esdeveniments que en pocs minuts s'havien succeït intermitents i vaig tractar d'endevinar quina una me'n tenia de reservada el destí. Sense reeixir en el meu propòsit d'endeví, vaig arribar al pas a nivell. Em sentia el rostre congestionat i tenia varies estrelletes penjades davant dels ulls. Sentia els batecs del cor com si fossin cops de puny a dintre el pit. Aprofitant que la campana anunciava la proximitat d'un tren em recol·sí en una pilar del pas de vianants i vaig reposar una estona. No va trigar gaire a apareixer el nas d'una maquina esbufegant i escupint fum per tota arreu. Però no se si fou a causa de la mava excitació, em va semblar que aquell tren era una mica immaterial, com si els vagons fossin una mica transparents. Mai no podré saber si aquell tren era real o bé un miratge.

El cas és que quan va haver passat vaig experimentar un desencís molt gran per no ésser un passatger d'aquell comboi. El dring de la campana d'atenció es

féu fonedís a les meves orelles i absort en els meus pensaments vaig començar de travessar les vies. Més, vet ací que no sé com vaig posar el peu que vaig ensopegar i vaig caure de nassos. Per efecte de la caiguda torní a la realitat, adonant-me'n, astorat, que la campana seguia dringant i ^{que} les barreres estaven baixades. Ja no vaig tenir temps d'alçar-me quan la màquina, la mateixa que jo em creia haver vist passar uns moments abans, aparegué xiulant com una desesperada i se m'abraonà cruel i despiatada. Em va tallar el cap i les cames. Encara vaig tenir temps de pensar que aquell dia hauria valgut més que no m'hagués llevat.

1958.-